

ПРОЛОГ

Идрис, 2007 г.

Още не се бе развиделило съвсем, когато Магнус Бейн препусна през поляната, а мислите му бяха пълни със смърт. Напоследък рядко идваше в Идрис (толкова много ловци на сенки, събрани на едно място, го караха да се чувства неспокоен), ала трябваше да признае, че Ангелът бе избрал красиво място за дома на нефилимите. Въздухът беше планински и свеж, студен и чист. Борове растяха нагъсто по ридовете на долината. Понякога Идрис можеше да бъде някак наситен – мрачен, готически и злокобен, ала това място сякаш бе излязло от немска приказка. Което вероятно бе причината приятелят му Рейгнър Фел да си построи къща тук, въпреки че навсякъде беше пълно с ловци на сенки.

Рейгнър не беше от жизнерадостните, но необяснимо защо си беше построил приветлива къщичка. Ниска каменна къщурка, с рязко скосен покрив от ръжена слама. Магнус прекрасно знаеше, че Рейгнър беше телепортирал покрива директно от една таверна в Северен Йоркшър, за смайване и ужас на нейните посетители.

Докато се спускаше в тръс към дъното на долината, Магнус почувства как тревогите на настоящето избледняват. Там горе всичко беше ужасно. Валънтайн Моргенстърн полагаше големи усилия да започне войната, която искаше, а Магнус бе замесен повече, отколкото му се искаше. Заради онова момче, с трудните за описване сини очи.

За малко обаче отново щяха да бъдат само Магнус и Рейгнър като толкова много пъти преди. След това щеше да е принуден да се оправя със света и неговите проблеми, които щяха да пристигнат много скоро под формата на Клеъри Феърчайлд.

Остави коня зад къщата и натисна бравата на входната врата, която се оказа отключена и се отвори под допира му. Очаквал бе, че ще открие приятеля си да пие чай или да чете огромна книга, ала вместо това го завари да преобръща собствената си дневна с главата надолу. Вдигнал бе дървен стол над главата си, обзет от бяс.

– Рейгнър? – повика го Магнус, в отговор Рейгнър запрати стола в каменната стена, където той стана на трески. – Май идвам в лош момент?

Рейгнър като че ли едва сега го забеляза. Вдигна пръст, сякаш за да му каже да изчака един миг, след което отиде решително до един заоблен дъбов скрин в другия край на стаята, издърпа чекмеджетата едно по едно и ги остави да паднат и да се строят на земята с оглушително тракане на метал и порцелан. След това се изправи, изпъна рамене и се обърна към Магнус.

– Гледаш налудничаво – отбеляза Магнус предпазливо.

Свикнал бе да вижда Рейгнър, общо взето, елегантен, със здравословен оттенък на зелената кожа и лъскави бели рога, които се извиваха назад от челото му. Мъжът пред него би изглеждал в лоша форма независимо кой беше, ала за Рейгнър това беше *наистина* лошо състояние. Изглеждаше изгубен, погледът му се стрелкаше из стаята, сякаш се опитваше да залови някого, който се криеше.

– Знаеш ли израза *sub specie aeternitatis*? – попита без никакво предисловие със силен, ясен глас.

Магнус не беше сигурен какво беше очаквал да каже, но определено не беше това.

– Нещо от рода на „нещата такива, каквито са наистина“? Макар че това не е буквален превод, разбира се. – Ето, че разговорът напълно беше излязъл от релсите.

– Да – отвърна Рейгнър. – Да. Означава от перспективата на онова, което е наистина истинско, действително и истин-

ски истинско. Не илюзиите, които виждаме, които се прес-
труваме, че са истински, а нещата, след като всички илюзии
са изличени. Спиноза*. – Помълча за миг и добави замисле-
но: – Определено го биваше в пиенето. Но пък беше страшно
добър в полирането на леци.

– Нямам представа за какво говориш – каза Магнус.

Рейгнър се съсредоточи и го погледна право в очите, без
да мига.

– Знаеш ли какво е съществуването, *sub specie aeternitatis*?
Не нашият сват, нито дори световите, които познаваме, а
целостта на всичко? Аз знам.

– Нима?

Погледът на Рейгнър не трепваше.

– *Демони* – каза той. – *Зло*. Хаос до дъно, клокочещ котел
със зли намерения.

Магнус въздъхна. Приятелят му бе изпаднал в депресия.
Случваше се понякога с магьосниците; абсурдността на все-
лената ставаше едновременно повече и по-малко забавна,
докато продължителността на живота им се простираше
отвъд тази на който и да било мундан. Опасен път, по който
Рейгнър да поеме.

– Все пак има и някои хубави неща? – Магнус опита да си
спомни любимите неща на Рейгнър. – Залезът над Фуджи-
яма? Бутилка отлежало токайско вино? Онова място, което
посещавахме в Хага, където сервираха кафето в онези малки
напръстничета и ти го усещаше как те изгаря чак до стома-
ха? – Напрягна ума си. – Колко глупаво изглеждат албатро-
сите, когато кацнат върху водната повърхност.

Рейгнър най-сетне примига няколко пъти и се отпусна в
креслото с карирана тапицерия зад себе си.

– Не съм депресиран, Магнус.

– Ама разбира се. Пълнен екзистенциален ниҳилизъм, това
е съвсем присъщо на стария Рейгнър.

– Дойде време да си платя, Магнус. Всичко. Сега големият
тип е по следите ми. Най-големият тип. Е, вторият най-го-
лям.

* Виден нидерландски философ, роден на 24 ноември 1632 г. и почи-
нал на 21 февруари 1677 г. (44 г.). – Б. р.

– Пак си е голяма работа – съгласи се Магнус. – За Валънтайн ли става дума? Защото....

– Валънтайн! – излая Рейгнър. – Идиотски нефилимски истории, за които нямам никакво търпение. Но пък моментът е подходящ. За това да изчезна. Всичко лошо, случващо се в Идрис сега, вероятно е просто част от цялата тази история с Реликвите на смъртните. Източниците на *истинската* заплаха няма да имат причина да се усъмнят.

На Магнус започваше да му писва.

– Искаш ли да ми кажеш за какво става дума? При положение че ти ме повика да дойда. Спомена, че било наистина спешно. Може ли да изпием по чаша чай или вече си строшил чайника?

Рейгнър се приведе към него.

– *Инсценирам собствената си смърт*, Магнус.

Той се изкиска, след което се обърна и мина през една врата, вероятно, предположи Магнус, за да продължи с преобзавеждането на къщата. Магнус го последва неохотно.

– Небеса, защо? – извика той след отдалечаващия се гръб на Магнус.

– Не знам защо точно сега – извика Рейгнър в отговор, – но доста от тях се връщат. Не можеш да ги убиеш, можеш единствено да ги отпратиш за известно време, но те се връщат. О, да, връщат се.

Магнус започваше да се чуди дали Рейгнър не си беше изгубил разсъдъка.

– Кой?

Рейгнър внезапно се появи досами него, изниквайки от нещо, което Магнус бе взел за килер, но сега осъзна, че в действителност беше коридор.

– „Кой“, моля ви се – повтори Рейгнър ехидно и за миг прозвуча като себе си. – За кого говорим? Демони! Велики демони! Какво име. Защо ги оставихме сами да се назоват? Какво им е великото?

– Да не си пил?

– Пия, откакто се помня – заяви Рейгнър. – Нека ти кажа едно име. Ти ми кажи дали означава нещо.

– Давай.

– Асмодей.

– Доброто старо татенце – каза Магнус.

– Белфегор.

– Един такъв безформен тип. Накъде биеш с това? Да не би един от тях да е по петите ти?

– Лилит.

Магнус засмука глътка въздух през зъбите си. Ако Лилит беше по дирите на Рейгнър, това беше наистина лошо.

– Майка на демоните. Любовница на Самаел.

– Точно така. – Очите на Рейгнър припламнаха. – Не тя. Той.

– Самаел? – Магнус се изкиска. – Я стига.

– Да – отвърна Рейгнър с категоричност, от която Магнус осъзна със свиване на сърцето, че приятелят му изобщо не се шегува.

– Може ли да седна някъде? – попита той.

* * *

Приютиха се в опустошената спалня на Рейгнър. Той беше успял да разцепи рамката на леглото на две, което си беше наистина впечатляващо. Магнус седеше на едно бюро, което по някакво чудо беше останало невредимо. Рейгнър крачеше напред-назад.

– Самаел, както всички знаят, е мъртъв – каза Магнус. – Направил нещо, което позволило на демоните да проникват в нашия свят, а после бил убит, от Таксиарх, както се говори...

– Знаеш, че Самаел не може да бъде убит наистина – сопна се Рейгнър нетърпеливо. – Далеч по-нисши демони от него в крайна сметка се завърнаха от смъртта. Завръщането му открай време е неизбежно. И ето че се случи.

– Е, добре – отвърна Магнус. – Не виждам обаче как те засяга това. Искам да кажа, освен в смисъл, че то засяга всички ни. Не, моля ти се, недей да хвърляш повече мебели, докато не ми обясниш.

Рейгнър отпусна ръце и настолната лампа, която се издигаше с лениво въртене към тавана, падна с дрънчене на пода.

– Търси ме. Не знам защо, но мога да се досетя.

– Я чакай. – Мозъкът на Магнус започна да осъзнава какво му говорят. – Ако Самаел се е завърнал, защо не сее разруха?

– Не се е върнал изцяло. Не може да прекарва много време в нашия свят и все още просто се рее там някъде в някаква бездна. Мисля, че иска да му намери царство.

Веждите на Магнус подскочиха.

– Царство?

Рейгнър кимна.

– Демонско царство. Едно от другите измерения в множеството сапунени мехури, които съставляват нашата реалност. В началото ще бъде много слаб. Ще се нуждае от енергия, за да укрепи силата и магията си. Ако успее да намери царство, което да подчини на своята власт, може да го превърне в нещо като динамо, от което да черпи сила. А аз, Рейгнър Фел, съм водещият експерт по магията на измеренията.

– Както и най-скромният. Не може ли сам да си намери царство?

– О, в крайна сметка вероятно ще го направи. Вероятно през цялото това време е търсил. Ала демонското време не е като човешкото. Нито дори като това на магьосниците. Възможно е да минат векове, преди да се върне. А може да се случи и утре. – Гласът на Рейгнър заглъхна. В единия ъгъл на стаята, кошчето за хартия бавно се наклони и изсипа съдържанието си върху неравните дъски на пода.

– Значи ще инсценираш собствената си смърт. Това не е ли... прибързано?

– Даваш ли си сметка – изрева Рейгнър, – какво би означавало Самаел да се завърне в пълната си мощ? Ако се върне при Лилит и двамата обединят силите си? Означава война, Магнус. Война на Земята. Пълно унищожение. Никакво токайско вино повече! Никакви албатроси!

– Ами останалите морски птици?

Рейгнър въздъхна и седна до Магнус.

– Трябва да се скрия. Трябва да накарам Самаел да повярва, че съм отишъл там, където никой никога не може да ме намери. Рейгнър Фел, експертът по магиите на измеренията, трябва да изчезне завинаги.

Магнус се замисли за миг върху чутото. Стана и излезе от спалнята, за да разгледа опустошението, което Рейгнър беше посял в дневната си. Харесваше тази къща. В продължение на повече от сто години тя му беше като втори дом. Рейгнър беше негов приятел, ментор, в продължение на много повече години. Изпитваше тъга и гняв.

– Как ще те намеря? – попита, без да се обръща.

– Аз ще те намеря – отвърна Рейгнър, – под прикритието на каквато и нова идентичност да приема. Ще ме познаеш.

– Бихме могли да си измислим кодова дума – предложи Магнус.

– Кодовата дума е, че ще ти разкажа историята за първата нощ, в която ти, Магнус Бейн, опита източноевропейското сливово бренди, известно като *slivovice* на чешки. Вярвам, че онази нощ ти пъя песен, написана от самия теб.

– Може би няма нужда от кодова дума – каза Магнус. – Навярно би могъл просто да намигнеш или нещо такова.

Рейгнър сви рамене.

– Не би трябвало да ми отнеме дълго, за да се установя на някое ново място. Чудя се, кой ли ще бъда. Както и да е, ако няма нищо друго...

– Има. – Магнус се обръна и откри, че Рейгнър беше станал от бюрото и се бе присъединил към него в дневната. – Нуждая се от Бялата книга – добави той тихо.

Рейгнър се изкиска, а после избухна в гръмогласен смях. Потупа го по гърба.

– Магнус Бейн. Ще ме държиш затънал до гуша в долноземски интриги, до престорения ми последен дъх. Защо, защо би могъл да се нуждаеш от Бялата книга сега?

Магнус се обръна, за да го погледне.

– Трябва да събудя Джослин Феърчайлд.

Рейгнър отново се разсмя.

– Невероятно. Невероятно! Трябва да намериш не само Бялата книга, но и Валънтайн Моргенстърн. Приятелството ми с теб открай време е богата плетеница от всякакви ужасни неща, Магнус. Мисля, че ще ми липсва. – Той се усмихна. – Намира се в имението Уейланд. В библиотеката, мушната в друга книга.

– Скрита е в *старата къща на Валънтайн*?

Рейгнър се усмихна още по-широко.

– Джослин я скри там. В една готварска книга. „Наръчник на домакинята“, вярвам, че така се казваше. Забележителна жена. Ужасен избор на съпруг. Както и да е, аз ще изчезвам. – И той се отпрати към вратата.

– Почакай. – Магнус го последва и се препъна в нещо, което се оказа месингова статуетка на маймунка. – Дъщерята на Джослин в този момент идва насам, за да те попита за книгата.

Веждите на Рейгнър подскочиха.

– Е, не мога да ѝ помогна. Аз съм мъртъв. Ще се наложи ти да ѝ предадеш информацията. – И той понечи да си тръгне.

– Почакай – каза Магнус отново. – Как, ъ... как си умрял?

– Бях убит от главорезите на Валънтайн, много ясно. Ето защо го правя точно сега.

– Много ясно – измърмори Магнус.

– Самите те търсеха Бялата книга. Последва схватка и аз бях убит. – Рейгнър имаше нетърпеливо изражение. – Всичко ли трябва да върша вместо теб? Ето. – Той мина покрай Магнус с решителна крачка, насочи левия си показалец към стената в дъното и започна да пише върху нея с огнените букви на бездната. – Ще *го напиша на стената*, та да не забравиш.

– Сериозно? Азбуката на бездната?

– „Бях... убит... от... главорезите... на... Валънтайн... защото... те...“ – Рейгнър спря и погледна към Магнус. – Ти така и не поддържаше познанията си по езика на бездната. Това ще бъде добро упражнение за теб. – Той отново се обърна към стената и продължи: – „Сега... съм... мъртъв... о... не.“ Ето. Достатъчно те улесних.

– Почакай – каза Магнус за трети път, макар че всъщност нямаше какво да попита. Взе първия попаднал му буркан, който лежеше преобърнат върху полицата над камината. – Няма ли да си вземеш... – той хвърли поглед към етикета и повдигна вежди към Рейгнър, – лака за рога?

– Рогата ми ще трябва да си останат неполирани – отвърна Рейгнър. – Махни се от пътя ми, в момента инсценирам смъртта си.

– Не знаех, че се налага да си полираш рогата.

– Полират се, да. Или поне би трябвало. Ако имаш рога. Ако не искаш да изглеждат мръсни и неподдържани. Тръгвам си, Магнус.

Най-сетне овладяността на Магнус се прекърши.

– Наистина ли се налага? – Прозвуча като нацупено дете дори в собствените си уши. – Това е безумие, Рейгнър. Не е нужно да *умреш*, за да се защитиш. Бихме могли да говорим със Спираловидния лабиринт. Не е нужно да се справиш с това сам. Имаш приятели! Могъщи приятели! Като мен!

Рейгнър се вгледа в него в продължение на един дълъг миг. Най-сетне се приближи и го прегърна с голяма тържественост. Магнус си помисли, че това бе петата или шестата им прегръдка през всички столетия на приятелството им. Рейгнър не си падаше по физическата близост.

– Проблемът си е мой и сам ще се справя с него – заяви Рейгнър. – Достойнството ми го изисква.

– Това, което се опитвам да кажа – не отстъпваше Магнус, – е, че *не се налага да го правиш*.

Рейгнър се отдръпна и го погледна тъжно.

– Само че се налага.

И той се обърна, за да си върви.

Магнус погледна огнените букви на стената, които вече избледняваха.

– Не знам защо го правиш на такъв въпрос. Май просто си падаш по драматичните жестове. Ще видим дали тази „инсценирана смърт“ ще изкара и седмица, преди да се отегчиш и да се появиш в апартамента ми с някоя настолна игра.

Рейгнър се изкиска и изчезна без нито дума повече.

Магнус дълго остана така, взирайки се в празното пространство, където бе стоял Рейгнър. Някогашният му ментор не беше взел никакъв багаж, нито дори дрехи за смяна или четка за зъби. Просто беше изчезнал от света.

Входната врата зееше отворена, както Рейгнър я беше оставил. Изглеждаше по-добре за сценария, който приятелят му се опитваше да разиграе, само че човъркаше Магнус като рана и след миг той я затвори внимателно.

В опустошената кухня на Рейгнър намери огромна глинена

на лула, в останките на банята – буркан с рядък сушен лист, произхождащ от Идрис, който бе популярен за пушене сред ловците на сенки, когато самият Магнус бе още дете, преди стотици години. В чест на Рейгнър и на миналото той запали лулата.

Пушеше замислено, докато гледаше как конете на Клеъри Феърчайлд и Себастиан Верлак се спускат към просеката със сигурна стъпка, за да се срещнат с него.